

❄️ *Нова година, нов късмет* ❄️

РЕПОРТЕР

малки вести

2 стр.

АКТУАЛНО

хронология на празниците

3 стр.

Бележка от

преписвачите

5 стр.

КУЛТУРА

за скейта

12 стр.

Има ли Дядо Коледа?

11 стр.

®

НЕЩО СВЕЖО

В
ВЕСТИ +

БРОЙ 5, ГОДИНА 1,

ВЕСТНИК НА 51-ВО СОУ,
ЧЕТЕТЕ НИ И В ИНТЕРНЕТ НА АДРЕСИ: www.51sousofia.hit.bg и www.vesti_51.hit.bg

ЗА НАС В МЕДИИТЕ:

Няколко вестника ще издават ученици

- Клуб на младия веб-администратор стартира със супермодерни компютри
- В Европа матурите са нещо естествено, не ги коментират
- В Холандия училищните инспектори са „ловци на добри практики“

- Започнахте новата учебна година с нещо наистина ново – четвъртият компютърен кабинет на училището, оборудван с най-съвременни компютри. Предстои откриването на „Клуб на младия веб-администратор“. Как успяхте да спечелите този проект?

- В последно време екипът на нашето училище има амбицията 51. СОУ да се наложи като водещо в София в областта на графичния дизайн, рекламата. Това е свързано със дългогодишните традиции на училището в областта на изобразителното изкуство. В края на миналата учебна година решихме да направим проект за извънкласната дейност, свързан с достъп до информационно комуникационната технология за всички ученици. Участвахме в конкурса „Моето училище в мрежата“, който подпомага развитието на групи по интереси в училището. Идеята е да се направят две групи по 10 души, които да създават собствени веб-сайтове, които да бъдат постаени на видно място в мрежата и по този начин да изведат комуникациите на нашето училище в световното информационно село. Като директор на училището имам контакти с училища от Румъния, Великобритания, Испания, Белгия.

на 6 стр.

Тратихте ли писмо до Дядо Коледа?

КОЙ СЕГА Е №1?

Светослав Ганчев от 2. „г“ клас бе поредният, който доказа че 51. СОУ е училище на децата номер „1“. Той спечи първа награда в състезание по плуване, в дисциплина „гръб – координация“.

Категорията бе за деца от 2. и 3. клас. А състезанието се проведе в 97. СОУ „Братя Миладинови“.

(ВЕСТИ+)

МАЛКИ ВЕСТИ

Знаете ли, че...

Медийни изяви

От Българската национална телевизия (БНТ), идваха да снимат на живо за сутрешният си блок „Денят започва”. Във сутрешното предаване бе интервюиран директорът на 51. СОУ Асен Александров, за това как училището ни ще се справи със едномесечната стачка. Отново във сутрешния блок на БНТ гостува директорът на нашето училище! Темата бе за „Матурите”

Медийни изяви

Преди да дойдат от БНТ, дойдоха и от ТВ7 – новини, за да снимат 51. СОУ и 8. б клас как учат (8. б клас учеха по време на стачката английски). Учителката им по английски даде интервю за медията.

Можете да станете редактор в училищния вестник

Може да избереш дали да се занимаваш с: **ОБРАЗОВАНИЕ** (забавни новини и коментари, свързани с нашето училище), **ИНФОРМАЦИЯ** (за вестите и новостите, във нашето училище, и за всичко около него), **ЖИВОТА НА 51. СОУ** (за живота на училището)

За контакти: vesti_51@abv.bg

Града на прехода

На 20 ноември Конвенцията на ООН за правата на детето навърши 18 години. Преди точно 18 години световните лидери създадоха този глобален договор за признаване и закрила на правата на детето в целия свят. 193 държави са ратифицирали Конвенцията и 18 години по-късно, имаме първото поколение от деца, израснали под нейната закрила.

В годината на “раждането” на Конвенцията – 1989 г. в България започва исторически преход. Какви са децата на Прехода? В какво вярват и за какво мечтаят в прехода между детството и зрелостта? Какво не искат да забравят? Това са само част от въпросите, чиито отговори ще потърсим този вторник.

В София 20 ноември 2007 г. бе денят на 18-годишните. Те празнуваха своето пълнолетие заедно с Конвенцията на ООН за правата на детето и право да отправят своето послание към себе си и към света. Планирани бяха две събития, чрез които това се случи:

„Писмо до себе си” – в рамките на учебния ден учениците от 12 клас ще имат задача и възможност да обмислят и напишат съвети към себе си като родители, от настоящата си позиция на деца. Учениците трябва да поставят писмата си в самоадресиран плик. Те бяха събрани и ще бъдат изпратени от УНИЦЕФ обратно до

авторите им десет години по-късно. Купон в „Града на Прехода” – празненство по случай рождения ден на Конвенцията за правата на детето, се проведе в Зала „Фестивална”. Това събитие беше съставено от елементи, изработени от младите хора – например костюми, торта, ателие по фризура, пърформанси, музикални изпълнения и т.н. В продължение на 4 часа Децата на прехода живяха в Града на прехода. Приложена бе и Карта на Града с всички елементи.

Организатори на събитието: УНИЦЕФ България и Асоциация “Родители”. Училища, участващи в подготовката и създаването на Празника и Града на Прехода: Софийска професионална гимназия по туризъм, Средно художествено училище за приложни изкуства, Средно специално училище за деца с увреден слух, Професионална гимназия по фризьорство и козметика, Национално музикално училище “Л. Пипков”, 26. СОУ, 105. СОУ.

Училища-партньори, в които се провежда кампанията “Писмо до себе си” и в които се разпространяват покани за Празника на Конвенцията: 21. СОУ, 51. СОУ „Елисавета Багряна”, 22. СОУ, ПГ по аудио, видео и телекомуникации „А. Попов”, 56. СОУ „К. Иречек” и др.

(из печата)

BIG BROTHER

Видеоконтрол

От 26.11.2007 година 51. СОУ е под видео контрол. Със средства на училищното настоятелство и доброволен труд са закупени и монтирани на възлови места 8 камери, които чрез интернет връзка могат да се наблюдават от оторизирани лица навсякъде. Данните се записват и съхраняват за повторно преглеждане, т.е. ако направите някой гаф вашите не само ще разберат, ами ще могат и да погледат...

(ВЕСТИ+)

ВЕСТИ+ СЕ ИЗДАВА ОТ: „51 СОУ САЙТ ОТ УЧЕНИЦИ ЗА УЧЕНИЦИ”

Главен редактор: Благой ЦИЦЕЛКОВ, **Отговорен редактор:** Александър ДАСКАЛОВ, **Асистент:** Никълс ШОНДРОВ, **Картинен редактор:** Георги ПЕТРОВ, **Любопитно:** Кристиан БОНЕВ, **Култура:** Йоана ИВАНОВА, **Костанс** СЛАВЧЕВА, **Учител – консултант:** Нели РАШЕВА

Хронология на празниците

Бъдни вечер

На Бъдни вечер - 24 декември, семейството се събира у дома. Приготвят се седем или девет все постни манджи. Постни защото това е последният ден на постите. Специално за вечерта се прави питка с късмети - монетки, дрянови клонки, листчета с добри пожелания обещава здраве и благоденствие през следващата година.

Рождество Христово

На 25 декември се чества Рождество Христово. Семейството отново се събира, но за разлика от предходната вечер похапва и блажно. Варващите ходят във храма, където има празнична рождественска служба. Обикновено тогава се коли прасето, а в градовете - хората просто почиват, обикалят приятели и роднини, похапват вкусно и пийват прилично, за здраве ...

Нова Година

В новогодишната нощ всеки празнува различно. На някои места хората излизат по улиците и се веселят, други са отново на празничната трапеза, пред телевизора, за да изчакат точното идване на новата година ...

ЗА ДА НИ Е ХУБАВО

ПОВЕЧЕ ОТ 1000 ИГРАЧКИ КРАСЯТ УЧИЛИЩЕТО НИ

Над 1000 играчки красят училището ни! Това може би сте го забелязали но забелязахте ли, че в един от скорошните дни и камера се разходи из училището? Тогава бе заснето предаването „BG - Къде? Къде?“. Във две предавания се разказва за коледната ни украса! Във първото се говори за украсяването и направата на украса от учениците! Директорът разказа, че когато е бил малък много е искал да има украса в училището, и че ползата да си директор е, че може да сбъднеш детските си мечти! А във второто малък възпитаник на нашето училище показва как да си направим играчки с малко материали!

Във СИП-а по изобразително изкуство със ръководител Яна Василева бе направена голяма част от украсата на училището! Във този извънреден час присъстваха на 30-ет ученика от нашето училище! Те направиха кутии за подаръци и си представиха какво биха искали да получат едни си пожелаваха MP3, iPOD, кукла за сестрата, нов компютър и дори домашен любимец – куче! След като малките направиха подаръците то големите решиха да украсят дръвчетата с тях! Големите също бяха заснети как вършат това добро дело от екипа на TV7 - „BG - Къде? Къде?“. Предаванията може да гледате по СУПЕР 7 и TV7!

▲ Учениците на 51. СОУ се радват на коледната си украса.

КОНТАКТИ

sou51@abv.bg – официален

sou51sofia@abv.bg – на сайта от ученици за ученици

vesti_51@abv.bg – на вестник „ВЕСТИ +“

Коледата в 51. СОУ

ФОТОРАЗКАЗ

На 17 декември в нашето училище бе открит коледният благотворителен базар, продължил 3 дни. На него се представиха малки и големи, който показаха кулинарни вълшебства, майсторска украса за празниците и изящни картички.

Учениците от 5.клас, още първият ден разпродоха своите вкусотии и се наложи отново да произведат кулинарни вълшебства. Посетителите базара с интерес разглеждаха изложбата в училището. **(ВЕСТИ+)**

Кое да си избира?

Много настроение имаше по щандовете на класовете

© Благой Цицелков

Хайде, на сладките

КАЛЕНДАР

1 Януари - Нова година

НОВА ГОДИНА се празнува от всички народи по света в нощта срещу Първи Януари с надеждата за добър живот, за здраве и успех, за сбъждане на всички желания и мечти. В България тогава дължината на деня е 10 часа, а на нощта - 14. Това е втората кадена вечер след Бъдни вечер. Още в началото на утвърждаването си този празник бил съединен с честването на паметта на свети Василий Велики, умрял на 1 януари 379 г. На този ден черпят Васил, Василка, Веселин, Веселина, Веска, Веселка и пр. хора, чиито имена се вменват в празника.

7 януари - ИВАНОВДЕН

Този ден се извършва тратата кадена вечер. Главната задача на Йоан е изпълнена с кръщението на Исус Христос в река Йордан. Затова празникът е веднага след Богоявление. На този ден черпят: Иван, Иванка, Ивелеин и др.

ПОСЕТЕ ОБНОВЕНИЯТ САЙТ НА УЧЕНИЦИТЕ

НОВА ФОРМУЛА ЗА САЙТА

НОВОТО:

НОВИ РУБРИКИ

НОВ ДИЗАЙН

ОБНОВИХМЕ СТАРИТЕ

РУБРИКИ

И НАПРАВИХМЕ НОВ ФОРУМ!

ЗАПОМНИ ГО! <http://www.51sousofia.hit.bg/>

КОНКУРС

ВЕСТИ+ и сайта от ученици за ученици
организируют конкурса

на тема
"Моето училище"

пращайте творенията на:
vesti_51@abv.bg

ПО ПОЩАТА СЕ ПОЛУЧИ:

Бележка от преписвачите

съученика ти не се състои само от чудесната лекция, но и в това, че ти е натрил носа хубаво!

В подобна ситуация със сигурност е изпадал всеки...

Но ето, че най-сетне идва ред и на по-небрежните ученици да покажат своите умения! И те са в ПРЕПИСВАНЕТО.

Перфектно замислените планове за пищови, скрити на най-интересни и неоткриваеми места... Ситни почерци и компютърни разпечатки; цели романи, написани с тънко моливче по ръбовете на учебника; подметки на обувки, предоставящи каква ли не информация; ръце, татуирани с формули и решения на задачи...

Казано накратко: това са неща, които са толкова пъти повтаряни (е, могат спокойно и да бъдат научени за времето, което отнема подготовката на пищовите). Но НЕ!!! Така е по –сладко! Да препишеш и да си сигурен, че ти е вярно. А после, когато си получиш контролното обратно и си похвален за отличната работа, с „огромна изненада“ да прегърнеш човека до теб, а после самия лист и да пророниш няколко сълзи с думите: „Господи, каква изненада, че имам 6!!!“. О да, каква изненада, че преписваш правилно ... Поне

това можеш. А най-смешното е, когато се върнеш вкъщи: „Мамо, имам 6!“ – „Браво, мами, това контролното, за което правихме пищови, ли беше?“ – „Дааа!“ Браво, браво ... понякога се замислям за това, колко малки неща в живота вече ни дават радост. Но няма нечестно изкараната оценка ни дава повод да сме щастливи? И не е ли по-добре да се потрудим за нея, отколкото да рискуваме (не е изключено да ни хванат)? И няма учителите не се досещат, щом на устното не показваме и капка знание, а след това на теста имаме невероятни резултати?!

Вярно е, че всеки ден се сблъскваме с измами и лъжи, но трябва ли да лъжем и себе си?

Анонимно по разбираеми причини

ТЕМА С ПРОДЪЛЖЕНИЕ: ЕЗИК СВЕЩЕН

Наш читател ни пита „Защо в всички ваши текстове се слага точка след 51?“

Ако напишем „51 СОУ“ се чете „петдесет и едно СОУ“, а ако напишем „51. СОУ“ или „51-во СОУ“ се чете „петдесет и първо СОУ“. Точката след 51, се слага за краткост. Също така например пишем 7. „а“ чете се: седми „а“, а не 7 а (чете се: седем „а“)

Това не е много известен факт и се грешни много често!

погледнете, разгледайте и запомнете

ОФИЦИАЛНИЯТ САЙТ НА 51. СОУ

<http://51sou-info.atSPACE.com/>

Асен Александров, директор на столичното 51. СОУ „Елисавета Багряна“:

Няколко вестника ще издават ученици*

(от 1 стр.) Сега ще направим още един контакт – бях скоро в командировка в Лисабон, където разбрах, че директор на едно от училищата там е българин и чрез културното ни аташе там ще се свържем с тях. Освен сайтове, тъй като нашето училище е специализирано в информационните технологии, това могат да бъдат техни графики, анимации. Искам учениците да си организират виртуални изложби – това, до което те достигат, интересе им в областта на изкуството, пък и не само в тази насока. Целта е изобразителното изкуство и рекламата да бъдат поставени в Интернет-пространството и отгук – учениците да намерят съответни свои приятели със същите интереси навсякъде по света.

- **Кога учениците ще влязат в новия компютърен кабинет?**

- Първият етап е обзавеждането и материалното осигуряване на кабинета, което реализирахме на 100 процента – компютрите са инсталирани, свързани в Интернет. Следващият етап, който е започнал, е подготовката на самите учители. Подготовката се води с помощта на фондация „Пайдея“, те са обучителите. Нашите учители по информатика нямат това обучение как да водят клубна дейност. Децата ще се събират два пъти седмично. Решават например, че искат да направят сайт за деня на София или друг, свързан с някое историческо събитие, с живота в училището, конкретно насочен към някой предмет – физиката, географията. Работата на обучителите е да намерят начин освен с конкретни знания, които да предадат на учениците да насочват неизчерпаемата им енергия към позитивни влияния. Да се премести фокуса от висене пред компютъра не към компютърните игри, а чрез компютъра да се извършват креативни дейности. Било виртуални изложби, търсене на съответни статии, подреждане на дадени събития, снимки, илюстрации във вид, който да бъде полеен и удобен на техните приятели и съученици. Нашите възпитаници се готвят за едни бъдещи веб-дизайнери. **Кои институции помогнаха за създаването на Клуб на младия системен администратор?**

- Проектът се осъществява чрез Столичната община – дирекция „Култура и образование“ с директор Галя Бежанска. Голяма част от училищата в София през тази учебна година реализираха проекти за извънкласните дейности на различни теми – комуникативни, художествени, граждански умения. Около 1 милион и половина лева ще бъдат усвоени чрез практически проекти за извънкласни дейности. Парите не се дават на калпак с бюрократични връзки, а всеки трябва да си ги заслужи по някакъв начин.

- **Разкажете по-подробно за новия компютърен кабинет.**

- След обучението на обучителите започва дейността на клубовете

които вече са сформирани. В новия кабинет има 10 компютъра с двудрени процесори. Учениците като ги видят, казват: Е, това е! Купили сме принтер с цветни глави, за да могат да се отпечатват цветно вестниците и да се слагат на съответното място в училището. Предвиждаме да се издават няколко вестника от ученици от различни възрастови групи, както и вестници по различните предмети. Кабинетът е специално оборудван с графични карти, за да може да се използва освен за този проект и от групите по графичен дизайн и компютърна анимация, тъй като възможностите на тези компютри позволяват това. В самия кабинет има голям екран, на който да се показват нещата. Ще бъде едновременно „Клуб на младия веб-администратор“ и по графичен дизайн. Компютрите са зачислени на един преподавател по информатика - Лъчезар Петров, а учителят по изобразително изкуство Станислав Христов ще преподава графичен дизайн и компютърна анимация, плакат.

- **Колко ученика ще се включат в проекта?**

- Българското училище навлезе в епохата на съвременните ИКТ по-малко подготвено от училищата в останалите държави-членки на ЕС. “Националната програма за развитие на училищното образование и предучилищното възпитание и подготовка 2006-2015”, залага като ключови приоритети в областта на обучението - ИКТ и в областта на възпитанието - развитието на извънкласните дейности, като начини за ориентиране на училищното образование към провокиране на мисленето, самостоятелността и развитие на практически умения. С настоящия проект 51. СОУ ще реализира на училищно ниво през учебната 2007-2008 година два от приоритетите на Националната програма 2006-2015 по отношение на уменията на отношение на уменията на учениците в

областта на ИКТ и развитието на привлекателни извънкласни дейности. В 51. СОУ „Елисавета Багряна“ се учат 715 ученика от 6 до 19 години. Училището е профилирано с изобразително изкуство, информационни технологии и математика в гимназиалния етап, като 20 от тях в две групи участват в извънкласната дейност. Те ще бъдат подбрани най-вече съобразно желанието им.

- **Наскоро се завърнахте от Лисабон, където участвахте от конференция, състояла се на 2 и 3 ноември, на тема: „Новите предизвикателства пред съвременното училище“. Какви бяха целите на конференцията?**

- Конференцията бе организирана в Лисабон, тъй като в момента Португалия е председател на ЕС. Изпратен бях от Българската стопанска камара като член на УС на Сдружението на директорите в средното образование в Република България с председател Стефка Балева, където отговарям за международните връзки. Нашето сдружение е член на Европейската училищна асоциация. От наша страна участваха представители на Българската стопанска камара, две експертки от МОН. Делегатите бяхме 160 от близо 40 страни – от министерства, инспекторати, правителствени и неправителствени бизнес-организации. Целта на конференцията бе да направим моментен анализ на състоянието на европейското образование и пред какви предизвикателства е то поставено в настоящия момент.

- **Къде сме ние в европейското образование и какви за нашите предизвикателства – различни ли са от тези на европейците?**

- За моя голяма изненада се оказа, че европейското образование е невероятно разнопосочно, разнообразно. Образованието е доста консервативна система и нещата във всяка отделна държава са свързани с нейните традиции. Оказа се например, че в много малко държави директорът има правото сам да подбира своя педагогически персонал, който в повечето случаи се подбира от регионалните инспекторати или други подобни методически структури. Има някаква логика – един директор може да подбере субективно. В България и Германия със сигурност директорът подбира персонала, но например във Франция преподавателите се подбират от регионални инспекторати или други методически структури.

- **В България ще въведеме делегираните бюджети в средното образование, училищата ще станат второстепенни разпоредители с бюджетни кредити. Как е решен въпросът с финансирането в Европа?**

- В Европа пак е различно, поне 10 държави не са финансово зависими в смисъл-

Асен Александров, директор на столичното 51. СОУ „Елисавета Багряна“:

Няколко вестника ще издават ученици*

ла, в който ние искаме да станем от следващата учебна година. В Холандия и Белгия имат пълна автономия във всяко едно отношение, включително и учебни програми, учебно съдържание. Но там почти половината училища са частни, държавните се явяват конкуренция на частните училища. На много места финансовата независимост на училищата се контролира от т.нар. училищни съвети – големи обществени образувания, в които влизат представители на просветното министерство, родители, на общинските власти и те са училищен съвет, който решава. Нашето настоятелство включва само родители, а там – и инспектиращи институции. Това е добра идея, но нямаме достатъчно традиции, а хората го правят от много време. От една страна училищния съвет решава, но от друга – неговите представители са свързани с известни ангажименти към училището. Едно е родителите да ти казват как, друго е и общински власти, и министерство – те и ти помагат. Сега при нас, странно е, но си работят на отделни писти държавата и общината, не е обвързана законово връзката между общината и държавата. В повечето страни в Европа образованието е повече общинска отговорност. В различните държави отношението на държавата към училището е различно.

В скандинавските страни училището образно казано е в центъра на проблема – училищната общност сама решава кое и как е необходимо, включително финансирането и самофинансирането. Там училищната общност е някаква социо-културна институция, която сама решава как решава как се развива училището с оглед потребностите на децата според родителите. Друг тип училище е основано на „контрол на качеството“, както е при нас – накрая се иска контрол на качеството, външно оценяване след IV клас, матурите. Среща се в Латвия, Естония, но и от по-старите демокрации има такива училища. Това, което разбрах при срещите си с колегите, че няма никакъв утъпкан, правилен път. Има много пътища и зависи как вървиш по пътя можеш да стигнеш до добро или лошо положение.

За матурите там въобще не говорят – това си е практика в тези страни, те го правят от десетилетия. Там считат, че външните резултати не са толкова важни. Наблгат на 8-те ключови компетенции, с които се очаква да излезе един ученик от училището

▲ 4-тия компютърен кабинет

▲ Снимка на децата от 51. СОУ бе публикувана в „Аз Буки“

- Страхилище ли е инспекторът в европейските училища?

- Представени бяха добри примери как трябва да се инспектира – в Холандия са направили база данни с училищните постижения. Инспекторите ходят и ловят добри практики и веднага ги публикуват. Човек оценява тези постижения чрез самия инспекторат. При самото инспектиране инспекторът трябва да отиде с положителната нагласа да помогне на училището, да решат заедно с директора какво може да се помогне на училището, за да се развива по-добре. Многократно се подчерта необходимостта да се мотивират учителите да се саморазвиват непрекъснато. Квалификацията е безплатна, по-добре квалифицираните преподаватели биват поощряване финансово. Някъде са задължителни 15 дни в годината, в които учениците нямат занятия си на квалификация, иначе средното е 5 дни, както у нас.

- Какво е отношението на колегите ви от Европа към конфликтната у нас тема за матурите?

* ПУБЛИКУВАНО В БРОЙ 47 НА В. „АЗ БУКИ“

РЕПОРТЕР малки вестки 1 стр.	ЛЮБОТИВНО мечини 3 стр.	Реклама на правопис 4-5 стр.	Свободно време 3 стр.
---	--------------------------------------	--	---------------------------------

РЕКЛАМА НА ПРАВОПИС

НЕЩО СВЕЖО

РЕДАКТОРСКА ДУМА

Скъпи деца! Не си давали ли сметка колко е важно да пишете правилно? Да не правите грешки, които могат да ви костват много точки при изпитването? За да не се случи това, ние ви предлагаме да участвате в конкурс за написване на статия за правописа. За да не е обременено участието и желанието ви да участвате, ние ви предлагаме да пишете статията си на български език. За да не е обременено участието и желанието ви да участвате, ние ви предлагаме да пишете статията си на български език.

СТАНЕТЕ РЕДАКТОР В УЧИЛИЩНИЯ ВЕСТНИК

Ако сте редактор, ще имате възможност във и извън училището да пишите за училищните новини и проблеми, да коментирате това, което ви е интересно!

Ако сте редактор, ще отговаряте това, което ние, и разбира се, ще споделяме с всички!

Може да изберете да пишите статията си за правописа в **ВЕСТИ** (вестник за ученици и родители), **ВЕСТИ** (вестник за ученици и родители), **ВЕСТИ** (вестник за ученици и родители), **ВЕСТИ** (вестник за ученици и родители).

За връзки: vesti_51@abv.bg

▲ Първата страница на брой 3 бе публикувана в „Аз Буки“

- На колко условни тиха по отношение на финансирането могат да се разделят училищата в Европа?

Могат да се разделят на няколко типа – училища, оставени на пазарен принцип; на принципа на локалната мрежа – главният фокус е в общината – училищата така са композирани, че да отговарят на нуждите на общината – за работни места, за възпитание.

– компетенции по майчин ужди езици; дигитални способности – компютър, мобилни телефони, фотоапарати, устройства на летището; предприемачески способности – САЩ са много преди нас в това отношение; природни науки; математика; социални и персонални компетенции – начинът да общуваш с хората. Най-важната компетенция – жажда за учене, необходимост да се самоусъвършенстваш през целия си живот. Това за тях е най-важното. Освен това – културни компетенции – да можеш да възприемаш музиката, литературата. За това външното оценяване там го смятат за една малка част от нещата, матури има навсякъде, това е ясно. На всяка третинка от срока ги изпитват на тестове, та какво остава за края на образователна степен. Трябва да има матура. Нормално е най-елитните висши училища и у нас, и в чужбина да не приемат матурата за вход – те си имат своите изисквания. Елитното трябва да е по-различно от масовото. Те наблгат на най-важното – да учи през целия живот, а ние – на компетенцията по природни науки, защото тя е измерима, на дигиталната компетенция, защото тя е измерима. В Европа най-големите компетенции са учене през целия живот и предприемачески дух, но те са неизмерими. Матурите за тях са нещо, което трябва да се прави, но не е най-важното. В САЩ са най-напред по възпитаване на предприемачески дух – всяко дете, като излезе от училище, знае, че ще си смени работата на всеки 10 години, местоживеенето и т.н.

**Интервюто с
директора взе:
Екатерина КОСТОВА**

„АКО ПЕЧЕЛЯ, ПЕЧЕЛИ ЦЯЛ НАРОД, АКО ИЗГУБЯ, ГУБЯ САМО МЕНЕ СИ“

Васил ЛЕВСКИ

Полина изказва специални благодарности на г-н Иванов, учител по история в 51. СОУ за оказаната помощ при редактирането на текста.

Поначало трябва да напиша есе, друг е въпросът какво ще се получи. Може би просто монолог с няколко исторически факта, обилно разредени с аматорски разсъждения от моя страна. Какъвто и да е резултатът обаче, каквито и да са критиките, тази купчина думи и ма стойност за мен. Интересно е да пише по различни теми и да откриваш какви неща може да роди съзнанието ти.

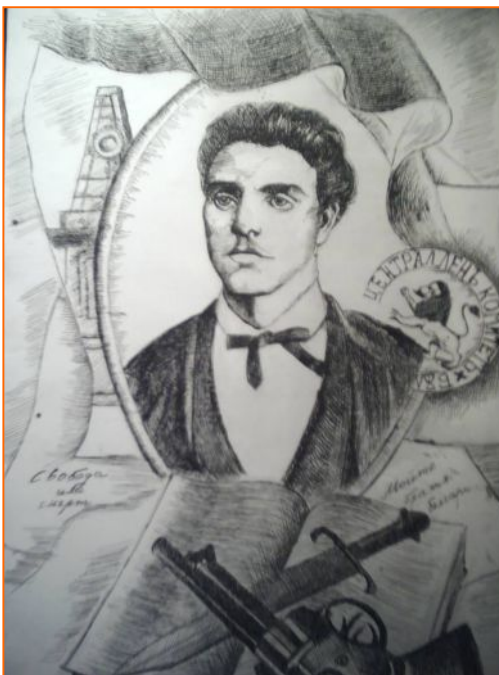
Кой българин не е чувал за Васил Левски? Кой българин не е чувал за превратностите, през които България е преминала, за вековете, които е изстрадала? Казвам „кой българин“, защото малко хора от широкия свят знаят, че ни има на картата, пък да не говорим за историята ни.

Левски – това велико име, придаващо гръмка звучене и бъдещо уважение! По-малко го знаят като Васил Кунчев, или Дякон Игнатий. Както и да се нарича обаче, той си остава една и съща личност. Бил е човек с много кураж, много ентузиазъм, и най-вече е бил зареден с много любов към народа и родината, към неприкосновената свобода, на която всяко човешко същество и ма право. Нека поразсъждаваме върху небезизвестната сентенция:

„Ако печеля, печели цял народ, ако изгубя, губя само мене си“

Дали произнасяйки тези думи, Левски е мислил как те ще останат в историята занапред? Или това е било последното, което е минала през ума му? Всеки цитат, се е увековечил по някакъв повод има смисъл, защото се е родил като е эмоция в сърцето на своя автор. За да го кажеш, трябва да го почувташ. Дали ще се състои от две, пет или десет думи, съвсем не е важно. Ето, че от тези няколко думи личи неизбежната несигурност „ако“, но уравновесена и от двете страни с явно присъщата на Левски увереност и критичност – „печеля“ и „губя“. Да спечелиш и да изгубиш – това е въпрос на късмет, съдба, или може би на упоритост и постоянство? Може да е всяко едно от изброените, може и всичко да е, може пък и да е нищо. Колкото и да са доказвани някой неща от живота и битието на хората, винаги може да има изключение. Все пак човешкото съзнание не е догматичен учебник, в който събитията се развиват по точки и подточки. Нещата се случват. Един ги тълкува по един начин а друг по съвсем различен. Но кой може да каже дали е така или не? Всеки за себе си.

Да се върнем на Левски. Победата и загубата. Дали в момента, когато го е казал е бил уверен в себе си, или защото му е трябвало кураж? Или го е казал от чисто неутрална гледна точка – каквото и да стане, нещата или ще се подобрят или ще останат същите. неутрална гледна точка – каквото и да стане, нещата или ще се подобрят или ще останат същите. Важното е, че едно от двете ще се случи, че нещо ще се случи, а няма да бездейства. Така върви и животът – загуба или печалба, тя

▲ Отличената рисунка на Лора Хубенова във конкурса за Левски проведен във Сливен (вж. бр. 2)

се случва. А колкото за причината, поразително го е казал, то това само той го знае. А за нас остават догадки. Та дори общуването с човек в реално време с човек се основава на предположения, никога не можеш да си напълно сигурен какво става в чуждата глава, пък да не говорим за години назад. Да кажем, че Левски е гледал на себе си, като на една част от всичко, което се е случвало около него. Мисли, подобни на неговите често се изказват в момент на „прозрение“, както казват хората. Дали от размисли над живота над определен момент, или просто във вид на самоподкрепа, за вдъхване на увереност в действията му.

Смелост, саможертва устременост, всичко това внушава силно очакване за пълен разгром на противника, подобно може би на някой епичен роман, история или мит. Да но тук в реалността се намества **Човекът**. Единственото същество, което загърбва пригодните си инстинкти е способно да продаде душата си. Или чуждата. Спори се кой точно е предал Левски: дали поп Кръстю Никифоров (съучредител на БРЦК – Ловеч) или Марин поп Луканов (председател на комитета). Дали има значение? чисто исторически – да! Но всичко което е достатъчно да се знае е, че предателят не е бил на страната на Левски, а против каузата му. И най-вече е бил българин. Една, цел една нация, една религия...всичко това губи значение, когато се стигне до мотивите за предателство. А дали въобще е имало предателство? Или така ни е по-лесно да «прегълтнем» провала, срама и унижението. Ето това е проблемът: като българка аз не говоря против народа, а споделям впечатленията си от историческите та досега. Българският народ никога не е бил напълно единен. В миналото вероятно е бил до известна степен, но ето че дори в стремежа за освобождение от турско робство се е намирало

кой да спъне действията. И то българин.

Да се пренесем в нашето мило съвремие: тук нещата са далеч по-зле откъм човешки отношения. Отърсили се от едни недостатъци, хората трупат нови. Явно, устройството на човека е такова, че просто трябва да има какво да се случва в този негов живот. Трябва да има несправедливост, за да се оцени малкото добрина, която тук-там е мъждееле. Да, на една благородна постъпка се падат десет лоши, но някак си е смущаващо да си представим света в пълна хармония. Тези неща ги има само в приказките. Ако нямаше тирания, войни, желание за власт, нямаше и да има хора като Левски. Човекът нямаше да може да открива ценните неща в живота и да им се наслаждава истински, ако те сами идваха при него.

Хората (да, отново погледнати под черната светлина на назидателния прожектор)под някаква мнима цивилизованост тъпчат моралните си ценности, тъпчат и всеки, който ... същото време се е засилил да тъпче тях. Честност няма! Дали Левски, ако беше наш съвременник, би се учудил на това, което ще види? Или не би се изненадал ни най-малко? Дали щеше да се поддаде на днешните йерархически дадености, не – „наложени“, или щеше да смазва всеки изпречил се на пътя му по всякакъв възможен начин? Или щеше да е нормален човек, който не се страхува да каже мнението си, но с удоволствие би изчакал да чуе и другите мнения, ако не да се съгласи с тях, то да има на какво да базира контрадара си? За съжаление, не можем да дадем отговор на този въпрос. И не защото Левски не е жив, а защото е живял в друго време. Да си признаем – сега светът е деградирал и продължава да деградира. Съвременник на Апостола би бил устроен така, че да оцелява в тази среда, в това време. Ами да, природата ни е устроила така, че да се приспособяваме дори към собствените си грешки и гузна съвест.

Отнесох се в много обширни размисли, които никак бягат от темата. Но нали трябва да напиша нещо ... скромното ми мнение е твърде кратко. И все пак, според мен, думите на Левски трудно биха намерили приложение тук, в наши дни. Не казвам, че въобще не биха, защото, както споменах по-горе, животът не е точна наука. Но да речем, че в преобладаващ процент от случаите, тези думи биха звучали така: **„Ако печеля, печели цял народ, ако изгубя, губя само мене си“**

Един човек на десет ще мисли различно (ако този един чете това, мисля нека уведоми най-близките до него. Какво ще получи в отговор? „О да, да и аз така, да, да...ама?“ или „Ти добре ли си...?“ Лицемерна гримаса? Възможности много).

Васил Левски е живял в неговото време. Ние живеем в нашето. Той има на какво да ни научи, и ние сигурно бихме имали на какво да го научим. Проблемът е, че ние не искаме и да чуем, а само пробутваме на другите съветите на хора от миналото, извършили своя дълг години преди нас. Все едно да говориш със снимка: за миг тя може да ти каже много неща. А ти какво ще и кажеш?

Полина ЦАНОВА, 11. „а“

Кой, ако не аз, и кога, ако не сега?

Една поговорка казва: „Че на вълка му е дебел врата, защото си върши работата сам“. Винаги можем да кажем, че това не е вярно, защото в днешния забързан свят – на технологиите, човек много рядко може да направи нещо сам, без да зависи от някого или нещо. В по-голямата част от случаите му се налага да работи в колектив. Колективът от своя страна обаче може да бъде пълноценен само ако се състои от дейни и решителни хора. Трябва да можеш да разчиташ на себе си, за да разчитат на теб и другите, и за да можеш за изисква активност от тяхна страна. Да си готов да помогнеш, за да получиш помощ. Новото време поставя изисквания към човека, да действа тук и сега, почти винаги притиснат от фактора време. Отлагането на днешната работа за утре, заплашва да доведе до загуба на пари, или загуба от ефекта на досега свършеното.

Това важи с особена сила в спорта,

▲ **Победата - съвкупност от действия на всички състезатели**

а най-вече в колективните спортове. Тук победата е съвкупност от действия на всички състезатели. Те трябва да имат доверие един в друг, а за да спечелиш доверието на останалите, трябва да докажеш личните си качества. Да си способен да поемаш отговорност и да довеждаш отбора до победата. Уменията на състезателите и отработеното на тренировка имат стойност само ако бъдат показани навреме на състезания в ограничен период от време. Победата трябва да се постигне тук и сега или усилията на колектива са били напразни. Работата на спортистите и техните треньори е насочена към това, всеки състезател да може да поеме отговорността в даден момент, да направи последно лично усилие, за да донесе общата победа.

Когато настъпи решителния момент, единствената мисъл на играча трябва да бъде: „Това го мога аз и ще го направя сега“.

Весела БОНЧЕВА, 11. „б“

Табелата на 51. СОУ

Намерих я в тревата,
когато си играех със децата.

Табела на училище,
51. СОУ светилище.

Кална и ръждясала,
мокра и гъбясала.
Но облята в светлина
на учебна красота.

Изчистих я, излъсках я
и с боя напръсках я.
Заблестя тя като диамант,
прелестен брилянт.

Закачих я на стената,
за да знам коя е към познанието
вратата.
Тя е моето светилище,
идеалното училище!

**Теодор ПЕТРОВ,
6. „б“**

Волейболът - МОЯТ ЖИВОТ

Идва момент когато всеки потегля по своя път и решава на къде да тръгне. Всеки човек е индивидуален за себе си. Аз избрах борбата и шанса за успех пред безгрижието и лекия живот при семейството. Харесвам волейбола и смятам, че това е моят живот. Има моменти, когато ти се иска само да тренираш и нищо друго, това е чувство много силно, което те тегли към залата, това е любовта към този спорт. Странно е, но е така.

Обичам да ходя на тренировки всеки ден това са 5 часа от ежедневието, в които забравяш за всичко около теб, за всички проблеми и се отдаваш на удоволствието. Толкова е хубаво, когато правиш нещо, което обичаш. Вечер лягаш с мисълта за волейбола и ставаш със същата мисъл. А колко е приятно усещането, когато победи отбора, когато знаеш, че победата е напълно заслужена, и че си положил толкова много труд, дори една контузия, колкото и да е тежка ти показва колко много държиш на този спорт и жаждата да стъпиш отново в залата ти дава сили да продължиш напред, тогава още повече

ти става ясно, че обичаш тази игра и че ще направиш невъзможното, за да се възстановиш мигновено и пак да си вътре - на игрището.

Колкото и да е трудно това е изпитание на волята, обичта, характера и всички човешки качества. Много хора са страдали и плакали, но повечето са успели. Място за отчаяние не трябва да има. Неуспехите се редуват с успехи, радостите с тревоги, смехът с плач, любовта с мъка и щастие, но това е животът. Такъв е и животът на човек, избрал пътят с много разклонения. Волейболът дава много, но и отнема. И това го знае всеки, който върви упорито по този път без да спира, само напред. Повечето хора виждат много малко и не знаят колко много трябва да се бориш понякога, за да получиш нещо като например - това да изпиташ една незабравима тръпка - да си вътре в игрището с хората, които цениш и да знаеш, че те разчитат на теб и ти на тях.

**Мариета НЕДЕВА
12. „в“**

КОЙ Е ДЯДО КОЛЕДА?

Първообраза на добрия старец можем да търсим още в древните богове - северния Один, гръцкия Посейдон, римския Нептун... В славянската традиция това е богът на слънцето - Даждбог.

Но най-близка до нас остава легендата за Свети Никола. Той е роден през 280-та година Патара - Ликия, Мала Азия (днешна Турция). Едва 30-годишен става епископ на град Мира (днес гр. Демре, Турция). Легендата разказва, че той е бил благороден човек, който е бил много мил с децата и е използвал наследеното си богатство за да помага на бедните. Има една забележителна история как свети Никола помага на 3 жени с пари за зестра и така ги предпазва от проституция. В почит на неговата щедрост е останала традицията хората да си разменят подаръци на 6-ти Декември - деня на светеца.

В началото на XVII век холандски преселници в Северна Америка основават колония - Ню Амстердам (днес Ню Йорк). Те привнасят холандската традиция при честването на празника, и така от англоезичното Сайнт Николас и холандското Синтер Клаас се получава днешното Санта Клаус - Дядо Коледа в англоезичния свят.

Първата история, написана за дядо Коледа и неговите 8 елени е поемата "Посещение на Св. Никола" (A visit from St Nicholas) от теолога Клемънт Муур, публикувана на 23-ти декември 1823 година в нюйоркски вестник "Sentinel". В нея се описва как елфът впрегнал шейната с елените пускал коледните подаръци през комините. Интересен факт е, че самия Муур дълго време отрича авторството на поемата, страхувайки се, че това би подронило неговия авторитет пред академичното общество. Финландците разказват, че добрият старец живее в Лапландия на върха на планината Корватунтури. Соса Соба пък решават добрия старец да е облечен в червено.

Страницата подготви

Благой ЦИЦЕЛКОВ, 8. „Б”

През декември 1897 година в редакцията на в. „Ню Йорк пост” се получава писмо от едно осемгодишно момиченце, което по съвет на баща си моли авторитетния вестник да й отговори на въпроса има ли наистина дядо Коледа. Момичето не вярвало, че има Дядо Коледа защото приятелчетата й така й казали. Дават писмото на един от най-опитните журналисти Франсис П. Чърч. И той сяда и пише отговора. Ето го и него ...

Да, Вирджиния, има Дядо Коледа!

Вирджиния, твоите малки приятели не са прави. Те са повлияни от скептицизма на една скептична възраст. Те не вярват, ако не видят. Те мислят, че нещо не съществува, ако не го възприемат техните малки умове. Всеки ум, Вирджиния, и на големите хора, и на децата, е малък. В огромната ни вселена човекът е същинско насекомо, мравка, по своя интелект в сравнение с безкрайния свят над него, ако се мери възможността му да овладее цялата истина и всички знания. Да, Вирджиния, има Дядо Коледа. Че той съществува, е толкова сигурно, колкото е сигурно, че съществуват любовта, благородството, предаността. ти знаеши, че ги има навсякъде и те носят красота и радост в живота. Уви! Колко тъжен би бил светът, ако го нямаше Дядо Коледа! Той би бил толкова тъжен, колкото ако нямаше Вирджиния. Шогова нямаше да има детската вяра, поезия, романтика, които правят поносимо нашето съществуване. Нямахме да получаваме никакви удоволствия, освен усетеното и видяното. Светлината, с която детството озарява света, ще угасне.

Да не вярваш в Дядо Коледа! Ти би могла да не вярваш и във феите. Можеш да накараш някого да наблюдава всички комини в коледната вечер, за да хване Дядо Коледа. Но дори да не го видиш как влиза в комината, какво доказва това? Никой не вижда Дядо Коледа, но това не е знак, че няма Дядо Коледа. Най-истинските неща на този свят са тези, които нито децата, нито възрастните могат да видят. Някога виждала ли си феи да танцуват на поляната? Разбира се, че не, но това не значи, че те не съществуват. Никой не може да възприеме или да си представи всички чудеса на света, които са невидени и невидими. Ти можеш да счупиш бебешката дрънчалка и да видиш какво издава шума вътре

в нея, но има един воал, който покрива невидимия свят, и него не може да разкъса нито най-силният човек, нито обединената сила на най-силните хора, живели някога на този свят. Само вярата, поезията, любовта, романтиката, могат да дръпнат завесата и да съзрат и обрисуват върховната красота и великолепието зад нея. Реално ли е всичко това? Ех, Вирджиния, в целия наш свят няма нищо по-реално и трайно. Няма Дядо Коледа? Благодарим ти, Господи, той е жив и ще живее винаги. След хиляди години, Вирджиния, нещо повече, след 10 пъти по 10 000 години, той ще продължи да носи радост на детското сърце.

Честита Коледа и весела Нова година !!!

История на скейта

Скейтът има богата история, първите скейтове приличали по-скоро на лагерници и били изобретени още през 1900 г. Те представлявали колела от кьнки, заковани на дъски. Някои даже имали прикрепени шайги в които се седяло. През следващите пет десетилетия шайгата изчезнала, и скейтът започнал да става такъв, какъвто го познаваме днес. Към 1960 г. се появяват страшно много последователи на скейта. Фирмата Махака прави първите професионални скейтове и формира отбор през 1963 г. Първото състезание по скейт е проведено в основното училище в Ермоса, Калифорния, през 1963 г. Докато повечето скейтъри карат по улици и тротоари, няколко смелчаги решават да се пробват в празни басейни. За три години са продадени над 50 милиона дъски, но изведнъж през есента на 1965 г. скейтът изчезва. Този първи срив на скейта е резултат от некачествена продукция, прекалено много "изобретателност", както и обществено недоволство от безотговорното каране.

През 1970 г. сърфист на име Франк Назуърти посетил свой приятел във фирма за пластмаси в Пърсевил, Вирджиния. Там се произвеждали уретанови колелца за кьнки. Франк разработил нов тип уретанови колелца. Както се очаквало, те нямали нищо общо с глинените.

В началото на 1973 г. колелцата "Кадиллак" осигурили нов бум на скейта. Първият скейтпарк е построен във Флорида през 1976 г. и е последван от стотици други в цяла Северна Америка. Дъските за скейт станали по-дълги с 6 см. Това увеличение в дължината направило скейта много по-стабилен на вертикални повърхности. Към 1984 г. на мода е карането на рампа, както и стрийтстайлът.

Националната Скейтборд Асоциация (NSA), организира състезания в Северна Америка и по целия свят. Световната рецесия през 1991г. бележи нов спад в популярността на скейта и много компании фалират. Повтарят се събития от минали години. Към 1995 г. скейтът пак е популярен, благодарение на Екстремните Игри на ESPN 2 (X-Games).

За скейта в България

За скейта в България, може да се каже само, че имаме много талант и никакви условия.

Всъщност, когато кажеш скейт хората се сещат за рошав батко с широки панталони. Наскоро, обаче тази представа беше поразчупена от многото зарибени се по скейта деца. На всички практикуващи спорта им е писнало от обещания. Доста хора помнят, как в даден период скейтърите се разхождаха с приятелите си, с молба към хората да дадът гласа си за това да има къде да се практикува спорта.

Някой хора още помним как след дълго чакане пред общината най-накрая някой се сеща, че едни деца седят на студа.

▲ Това не е в България

След поредната реплика от сорта на «о...да това е чудесно предложение... до един месец ще бъде реализирано...» ние естествено сме много развълнувани и разказваме на всички какво са ни казали. След като този месец вече е година а ние още караме по улиците и след себе си чуваме същите цинизми, си казваме "пак ни метнаха...". След като поредната лелка ни изгони и ни каза, нещо като "махайте се наркоманчета такива" или пък, някой разярен чичко извиква през прозореца "ако след една минута още сте тук...ще ви бия с даските по главите! "

Нашите искания са немного. Какво ще струва на държавата, да ни даде някой лев от бюджетния излишък? Ние просто искаме да се реализираме. И, ако нашата реализация не е тук в България, то ще постъпим като всички хора, на които им е писнало от измамата, заблудата и цинизмите. Няма да сме първите, който щом навършат 18 години ще се "чупят" от страната. или друго казано ще отидем някъде, където уважават труда на хората. Дали ще трябва да отидем някъде, където хората разбират младите и им помагат, а не ги възпрепятстват с постоянни ругатни, не викат полиция и не им забраняват да карат само защото някой си е казал, че му е "некомфортно", докато се връща от поредния, изтощителен ден по магазините.

Ако имаме място, което си е един вид наше, няма да им обърнем внимание на ругатните. Доста хора ще бъдат много щастливи, ако имат къде да спортуват, вместо да бъдат карани да се махат. И не е ли проблем за никого че хората си идват в България само за празниците, или пък че работят за развитието на други държави вместо да градят бъдещето на родината си. Направата на паркове няма да намали много броя на тези хора, но поне ще даде стимул, а може би и бъдеще на доста млади хора.

Ако такива неща се правят, то успехът на нашата страна ще е голям, защото няма да подаряваме талантливите си деца на чужди страни.

Йоана ИВАНОВА,
Костанс СЛАВЧЕВА
от 8. „б“